

שלום לחברים, בני קיבוץ ותושבים,

אנחנו קבוצה של חברי ובני קיבוץ שרוצים לפעול למען הפסקה מוחלטת של ריסוסי הצמחיה הטבעית הגדלה בשטח הקיבוץ לאחר הגשמים.

כבר שנים שחלק מאיתנו מדברים על ריבוי הריסוסים בשטח הקיבוץ ולא יודעים איך לעצור את זה. אז באמת, איך עושים את זה? איך אנחנו יכולים להסביר ואחר כך גם לשכנע את רוב האנשים החיים כאן שהריסוסים האלה חייבים להיפסק!?

והעיקר, שאפשר גם אחרת. אפשר לעשות נוי יפה, וגם לא לרסס. ואולי ננסה להתחיל בלספר שהחומרים שבהם משתמשים כאן לריסוס מוגדרים כחומרים מסוכנים בעלי דרגת רעילות גבוהה. בעיקר משתמשים אצלנו בשני סוגי חומרים; טייפון ואלבר סופר. השני רעיל אפילו יותר מהראשון. שניהם מוגדרים כאסורים לשימוש ביתי. בישראל הוציא משרד הבריאות המלצה להגביל את השימוש בחומר בגינות ציבוריות ובמקומות הקרובים למוסדות חינוך. (בבית ספר ה"אלה" לא מרססים בשטח בית הספר).

וכשאנחנו חושבים על הילדים הרבים המשחקים כאן בכל מקום, ועל אוהבי החמציצים שביניהם, ואלה שאוהבים להתחבא בתוך החוביזות שהעיזו לצמוח גבוה והאחרים שהכדור התגלגל להם בינות העשבים שרוססו.

אז מה - לא ננסה לעצור את הריסוסים?

וכמובן שהחומרים האלה "שורפים" את האדמה שלנו ומעקרים אותה, ובגלל היותה חשופה בחורף הגשם סוחף אותה לתחתית הקיבוץ ובקיץ השמש מייבשת אותה לגמרי.

לאחר שדברנו עם אגרונום שעובד עם החברה שמייצרת את ה"טייפון" והוא אמר לנו ש"**כדאי מאד לא להיכנס לשטח שרוסס לפחות ליומים אחרי הריסוס**" פנינו בדחיפות לאביב כהנא ואסא ברק בבקשה להפסיק לאלתר את הריסוסים. לשמחתנו שניהם היו קשובים לבקשתנו והחליטו לעת עתה אכן להפסיק זאת עד שנקיים דיונים משותפים בנושא.

הנה תמונה של חרציות שצמחו במקומות המעטים שאפשרנו להם להתבטא. כן, כאן בקיבוץ. מה, לא יפות? והן לא ביקשו כלום. לא שתילה, לא השקייה, ולא מגע יד אדם.

והנה אנחנו רואים תמונה של כאלו שניסו לפרוח.

חברים בצוות:

זוהר ברוידא, דן קרון, יובל שינדלר, רמי לפידות, יגאל קליין, הילה אלמן, צביה רייטר, עמוס, יהודית הלבני